

Tonček gre na božjo pot.

II.

Drugi dan takoj po zajtrku se odpravi Tonček v Zabrdnikovo hajko, kjer rastejo tavžentrože, kakor so rekli teta Katra.

Na travi in na rožah so se svetili drobni biseri v čistem pomladanjem solncu. V nedogledni visočini je drhtel škrjanček in peval veselo pesem Stvarniku na čast. Iz grmov so mu odpevale druge lahkokrile ptice; nekje v gošči je tolkla žolna na deblo; iz bližnjega smrekovega gozdiča pa je veselo kukala kukavica. Prebudili so se pisani metuljčki, zapustili so svoja rosna prenočišča in veselo letali od cveta do cveta, veseli pomladanjega solnca in svoje mladosti. Pribrenčal je čmrlj, v lepi črni žametasti suknjici, zabrenčal je nekaj roži in ji posrkal med in brž se je spet odpravil dalje. Ah, vse je tako veselo v Zabrdnikovi hosti! V Tončkovem srcu pa ni bilo nič radosti; v njegovi duši ni bilo nič veselja. Kako bi bil tudi Tonček vesel in radosten, če mu doma ležijo dobra mamica bolni, hudo bolni?

Natrgal je Tonček velik šop tavžentrož in nabral dosti sladkih koreninic pod zelenim mahom na sivih skalah. Nato pa je sedel na mehko travo in poslušal veselja polne pesmi drobnih ptic in mislil tožne misli . . .

Špet mu je zabrnela v srcu beseda tete Katre: „Sama Marija mi je izprosila zdravje.“ Spomnil se je včerajšnjega svojega sklepa in ga je ponovil tudi danes: „Precej jutri grem k Novi Štiti molit za mamico!“ — „Toda kaj, če me mati ne bodo pustili? Bali se bodo, da bi se mi kaj ne zgodilo,“ je pomislil v strahu. „A nič, toliko časa jih bom prosil, da mi bodo dovolili,“ tako je spet samsebe ohrabil — — —

Dolgo se je mudil Tonček v teh in podobnih mislih, in visoko je že stalo solnce, ko se je odpravil domov.

Brž je stopil v hišo k materini postelji: „Mati, poglejte, koliko sem nabral rož in tudi sladkih korencev sem prinesel.“

Mati je stegnila veliko roko in ga pobožala po zdravih licih.

Že je mislil Tonček razodeti materi svoj sklep, pa v tem hipu se je premislil in šel iz hiše k sestrici, ki je v veži kuhala kosilo. „Najprej moram sestri povedati; bom videl, kaj bo ona rekla,“ si je mislil in šel iz hiše.

Sedel je na ognjišče in milo pogledal sestro.

„Nežica,“ je rekel. „Ali še veš, kako so včeraj pravili teta Katra, da jim je Marija izprosila zdravje? Veš kaj, Nežica? Jutri grem jaz k Novi Štifti, molit za mater, da bi jim Marija izprosila zdravje. Prav pobožno bom molil.“

Nežica se je malo začudila, pa veselo objela in poljubila dobrega bratca.

„Le pojdi,“ je rekla. „Samo daleč je in ne vem, če te bodo mati pustili; bali se bodo, da se ti ne bi kaj pripetilo.“

„Jaz moram iti. Če bi mi branili, pa jih še ti prosim, Nežica! Ti jim reci opoldne, ko bomo kosili!“

„Bom rekla,“ obljubi sestra in zlije iz malega lončka juho v skodelico: „Na, nesi materi.“

Tonček nese skodelico v hišo in jo drži, da so mati jedli; medtem pa že Nežica prinese tudi za njiju borno kosilo.

„Mati,“ reče sestra, ko sta že odjedla, „Tonček pravi, da bo šel jutri k Novi Štifti.“

„K Novi Štifti?“ povzame mati slabotno.

„Mati, saj je tudi teta Katra Marija izprosila zdravje. Gotovo ga bo tudi vam, če bom prav lepo molil in jo prosil. Mati, jaz grem, precej jutri grem!“ zaprosi sinko.

„Tonček, daleč je. Ti si še majhen, boš opešal,“ reko mati.

„Ne bom ne, mati. Saj sem šel še lani k Sveti Ani, pa tudi nisem opešal.“

„K Sveti Ani je komaj poldrugo uro. K Novi Štifti je pa štiri. Sicer pa tudi pota ne veš.“

„Ne bom opešal ne! Za pot bom pa že vprašal. Mati, jaz grem; recite, da smem iti!“

„Mati, pa ga pustite, naj gre; morda ga bo uslišala Marija, in boste spet zdravi,“ zaprosi še Nežica.

„No pa pojdi, ljubo dete, in goreče moli!“ vzdihne bolnica.

Vesel je bil dobri otrok. Če bi ne bili mati bolni, bi bil vriskal same radosti. Objel je mater in poljubil. In tudi mati je bila vesela: solza radosti ji je zablestela v očesu, da ima tako dobra otroka. In kaj bi ne bila vesela? Saj je največje veselje za mater, če vidi, da so njeni otroci dobri in da ji materino ljubezen plačujejo in povračujejo z nežno in hvaležno otročjo ljubeznijo, ki pa materine ne doseže nikdar, naj je še tako velika.

(Dalje.)

Smo šolarji mladi . . .

Smo šolarji mladi,
učimo se rádi,
ubogamo vse.
Vse črke že brati,
števila pisati
umejemo že.

Po uku, po šoli,
čez gore, čez doli
razidemo se.
V pomladnem smo krasu,
v najzornejšem času,
oj ure zlaté!

Ko pómlad ta mine,
mož, strt bolečine,
se vleže na noč.
Obuja spomine
na jasne davnine —
a radost je proč:

Mokriški

